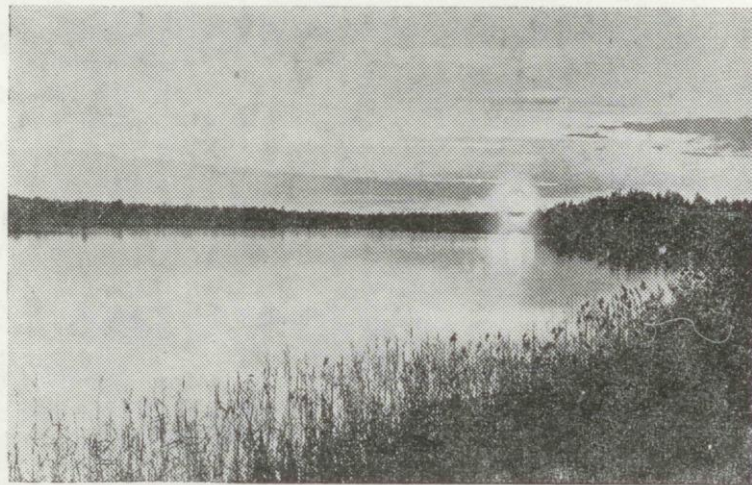

1962

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1962

N:o 2—3

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 2—3   Päätoimittaja: Toivo Salomaa   1962

---

*Jumala, sinä olet minun Jumalani,
sinua minä etsin varhain;
sinua minun sieluni janoaa,
sinua halajaa minun ruumiini kuivassa
ja nääntyvässä ja vedettömässä maassa.
Niin minä katselin sinua pyhäkössä,
nähdäkseni sinun voimasi ja kunniasi.
Sillä sinun armosi on parempi kuin
elämä,*

*minun huuleni ylistäkööt sinua.
Niin minä kiitän sinua elinaikani,
nostan käteni sinun nimeesi.
Minun sieluni ravitaan
lihavuudella ja rasvalla,
ja minun suuni ylistää sinua
riemuitsevillä huulilla,
kun minä vuoteessani sinua muistan
ja ajattelen sinua yön vartiohetkinä.
Sillä sinä olet minun apuni,
ja sinun siipiesi suojassa minä
riemuitsen.*

*Minun sieluni riippuu sinussa kiinni,
sinun oikea kätesi tukee minua.*

Ps. 63.

"Sun suuret työs mä näen vaan ja ihmettelen ainiaan"

Seurakunta veisasi kirkossa tuttua virttä.

Olin juuri ollut saattamassa pienen vainajan kylmennyttä ruumista kirkkomaan multiin. Pieni tyttö oli temmattu tapaturman kautta kylvöpellolta taimeksi taivaan tarhaan. Ihmettelimme ja kyselimme, miksi näin?

Ylle merkityt virren sanat jäivät seurakunnan veisuusta soimaan mieleeni. Ne osoittivat, että me ihmiset emme ymmärrä Jumalan tarkoituksia. Näemme vaan Hänen suuret työnsä ja jäämme ihmettelemään. Hän tekee suuria töitään kaikessa pienessäkin. Pieni taimi oli "varten taivasta luotu".

Hänen lyhyt elämänsä oli todistus Jumalan armollisessa suojassa olemisesta ja tuntuu, kuin hänen poismentonsa olisi raoittanut meille taivaan ovea ja kirkastanut lohdutukseksi Jh. 11: 25 sanat "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut."

Sama virsi "Sun suuret työs mä näen vaan" soi mielessäni, kun kuljin linja-autossa läpi seudun, jonka yli rajumyrsky oli käynyt. Suuret puut olivat pirstoutuneet, kaatuneet tai nousseet juurineen maasta. Näky oli hirvittävä. — Miksi näin? — "Ihmettelen ainiaan."

Pieni ihminen aivankuin näki Jumalan voiman, ettei hän luottaisi omaan valtaansa ja voimaansa.

Ja vielä... Istuessani lentokoneessa yli tuhannen metrin korkeudessa, soi alussa mainitsemani virsi jälleen mielessäni. Hänen suuret työnsä näkyivät luonnon viehkeässä, jylhässä tai karussa kauudessa. Lensimme kuin kultalinnassa. Aurinko kirkasti valkoiset pilvet niin häikäisevän kimalteleviksi, että myös

jouluyön tapahtumat Betlehemin paimenten kedolla tulivat mieleeni. Herran kirkkaus valaisi paimenet. Valo ei ollut jossain kaukana ylhäällä, vaan se ympäröi heidät. He olivat valossa, eivät vain katselleet sitä. Samoin koin, kun ennen oli nähnyt auringon kirkkauden alhaalla kulkiessani yläpuolellani, kuin olisin pienen lentomatkan aikana kulkenut kirkkaudessa, ollut valossa, en ainoastaan katsonut sitä kaukaa.

Ja suurin, ihmeteltävin Jumalan työ on tapahtunut siinä, että "hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä". Tämän uskoaksemme ja omistaaksemme me usein tarvitsemme Jumalan sanan ja sakramenttien lisäksi "Jumalan ilmaisemista" myös esim. "luomisen töissä, elämämme kohtaloissa ja kansojen johdatuksessa".

Vaikkeiden, mykistyttyvien, valtaviin ja ihaniinkin kokemustemme, tuntemustemme ja näkemystemme tarkoituksena on opettaa meitä näkemään Jumalan suuria töitä ja ihmettelemään sitä, että ilman mitään omaa mahdollisuuttamme Jumala on hyvydessään meille armollinen.

Laura Kemppinen

---

*Etkö virvoita meitä eloon jälleen,
että sinun kansasi iloitsisi sinussa?
Herra, suo meidän nähdä sinun armosi,
anna apusi meille.
Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra
puhuu:
hän puhuu rauhaa kansallensa, hurs-
kaillensa
älkööt he kääntykö jälleen tyhmyyteen.
Totisesti hänen apunsa on lähellä niitä,
jotka häntä pelkäävät,
ja niin meidän maassamme kunnia asuu.*

Ps. 85.

Onko syytä kiittää?

*"Minä iloitsen ja riemuitsen
sinussa, veisaan sinun nimesi
kiitosta, sinä Korkein."*

Ps. 9: 3

Tässä tervehtää meitä Daavid kiitoksen sanoilla. Hän puhuu Jumalalle. Daavidin on vallannut sanomaton kiitollisuus Jumalaa kohtaan. Tuntuu kuin hän olisi kiitosta täynnä. "Minä iloitsen, minä riemuitsen, minä veisaan sinun nimesi kiitosta." On kuin sanat loppuisivat, kiitos tulvehti sielusta hänen huulilleen. Tässä on jotain siitä samasta mielestä, joka täytti Jeesuksen äidin sydämen, kun hän sanoi: "Minun sieluni suuresti ylistää Herraa ja minun henkeni iloittaa Jumalassa, minun Vapahtajassani." Koko olemuksen täyttävä ilo on vallannut myös Daavidin.

Mikä teki hänet niin iloiseksi? Tässä voisi luetella useampiakin kiitoksen aiheita tekemättä väkivaltaa tälle psalmille, mutta olen valinnut vain yhden ajatuksen, jonka Daavid ilmoittaa kirjoittaessaan: "Sinä ajoit minun asiani." Daavid lausuu näin ajatellessaan ajallista elämäänsä. Se ei ollut helppoa hänenkään kohdalla, vaan hän sai kokea paljon ahdistusta ja mitä moninaisinta ruumiin ja sielun tuskaa. Mutta kaiken jälkeen ja

kaiken keskellä hän sanoo: "Sinä ajoit minun asiani." Jumala teki kaiken. Jumala hoiti hänen elämänsä ajalliset asiat. Jumala auttoi hänen kansaansa, Jumala pelasti hänet vihollistensa kädestä. Jumala auttoi sodan aikana. Jumala antoi rauhan ajat, Jumala piti huolta.

Mutta kun Daavid puhuu siitä, että Jumala "ajoi hänen asiansa", silloin hän tarkoittaa myös ja ennen kaikkea sielun pelastuksen suurta asiaa. Daavid sanoo: "Kiitä sieluni Herraa, äläkä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa sinulle kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi." Varmaan Daavidin sydän iloitsi kaikkein eniten juuri silloin, kun hänelle kirkastui syntien-anteeksiantamus. Hän toistelee: "Autuas se, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa..." Onnellinen, kiittävä Daavid!

Ystävä! Kiitätkö sinä Jumalaa? So-
perteletko sinäkin: "Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa, veisaan nimesi kiitosta, sinä Korkein?" Eikö sinun ja meidän jokaisen ainakin pitäisi niin tehdä? Me emme nyt tahdo ajatella niitä vaikeuksia, joita meillä itsekullakin elämässämme on. Minä tiedän, että ne ovat monet ja että

kukaan ihminen ei pääse elämän lävitse saamatta kokea niitä.

Mutta ajatelkaamme nyt Jumalan hyvyttä. Ei tarvitse muuta kuin katsella keskikesän ihmeellistä suloa ja Jumalan hyvyys loistaa kaikkialla vastaan. Siitä puhuvat niityn kukkas-
set, siitä metsän linnut, siitä peltomme, jotka lainehtivat täynnä kultaista viljaa hyvää satoa luvaten, siitä koko se rikas ja ihmeellinen kesä, joka meitä ympäröi. Ja vielä: Jumala on antanut myös valoisampien näköalojen valaista kansamme tulevaisuuden taivasta. Meidän vaikeuksiamme on helpotettu. Meillä on ruokaa ja vaatetta. Tämä on armoa, tämä on rikkautta. "Kiitä!". "Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa, sinä Korkein."

Mutta vielä enemmän. "Sinä ajoit minun asiani." Eikö tämä ole totta kaikkein syvimmässäkin mielessä? Herra on ajanut meidän asiamme. Se tapahtui Golgatalla. Siellä ajoi meidän asiamme Herra yksinään. "Hän sotki viinikuurnan yksin." Hän sai aikaan iankaikkisen lunastuksen. Siellä maksettiin maailman velka, sinun velkasi, minun velkani.

Milloinkahan sinun sydämestäsi ensi kerran oikein todellinen kiitos Herralle kaikui? Milloin sanoit sydämesi pohjasta: "Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa ja veisaan sinun ni-

mesi kiitosta, sinä Korkein." Milloin sen teki apostoli Paavali? Eiköhän silloin, kun hänelle Damaskon tiellä kirkastui ylösnoussut Herra Vapahtajaksi. Silloin alkaa hän riemuista: "Minulle on tapahtunut laupeus." Siksi hän kirjoittaa: "Kiittäkää Herraa joka tilassa." Milloin Luther alkoi kiittää? Eiköhän silloin, kun hänelle kirkastui, että "vanhurskas on elävä uskosta" ja että saa olla autuas uskon kautta ilman lain töitä. Eikö sinullekin niin käynyt, kun sait nähdä sen ihmeellisen asian, että Kristus ajoi sinun asiasi, että syytekirja on revitty rikki. Jumalattomana sait uskoa häneen, joka on jumalattomien vanhurskaus ja syntisten autuus. Kun tänään muistat tuon suurimman asian, niin oikein sydänvärähtää ja sielu sopertelee: "Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa, sinä Korkein."

Oikein kiitämme Jumalaa silloin, kun tämä mieli on meillä jokapäiväisessä elämässä ja sen kaikissa vaiheissa. Kaiken takana on hyvä Jumala, joka tarkoittaa lunastamansa lapsen iankaikkista parasta.

Toivo Rapeli kirjassa:

Maailmassa ei maailmasta.

Riemuitaan ja lauletaan!

Aamun ja ehtoon ääret sinä
täytät riemulla.

Sinä pidät maasta huolen,
kastelet sen runsaasti,
sinä teet sen ylen rikkaaksi.
Jumalan virta on vettä täynnä.
Sinä valmistat heidän viljansa,
sillä niin sinä valmistat maan.

Sinä kastelet sen vaot,
sinä muhennat sen multapaakut,
sadekuuroilla sinä sen pehmität
ja siunaat sen laihon.

Sinä kaunistat vuoden hyvydelläsi,
ja sinun askeleesi tiukkuvat lihavuutta.

Erämaan laitumet tiukkuvat,
ja kukkulat vyöttäytyvät riemuun.

Kedot verhoutuvat lammasmaumoihin,
ja vilja peittää laaksot.
Riemuitaan ja lauletaan!

Ps. 65

Päivä välkehtii ruohoissa

Olemme heränneet.

Uni on vielä silmissämme,
mutta huulillamme on heti
sinun ylistyksesi.

Me ylistämme, kiitämme ja kunnioi-
tamme sinua.

Me — maa,
vesi ja taivas,
ruohot ja pensaat ja puut,
linnut ja kaikki muut eläimet,
ihmiset täällä maan päällä.

Kaikki, minkä sinä olet luonut,
iloihisee sinun auringostasi
ja sinun armostasi
ja uudistuu sen voimasta.

Päivä välkehtii ruohoissa.

Kaste on vielä puissa,
ja lempeä tuuli lupaa hyvää päivää.

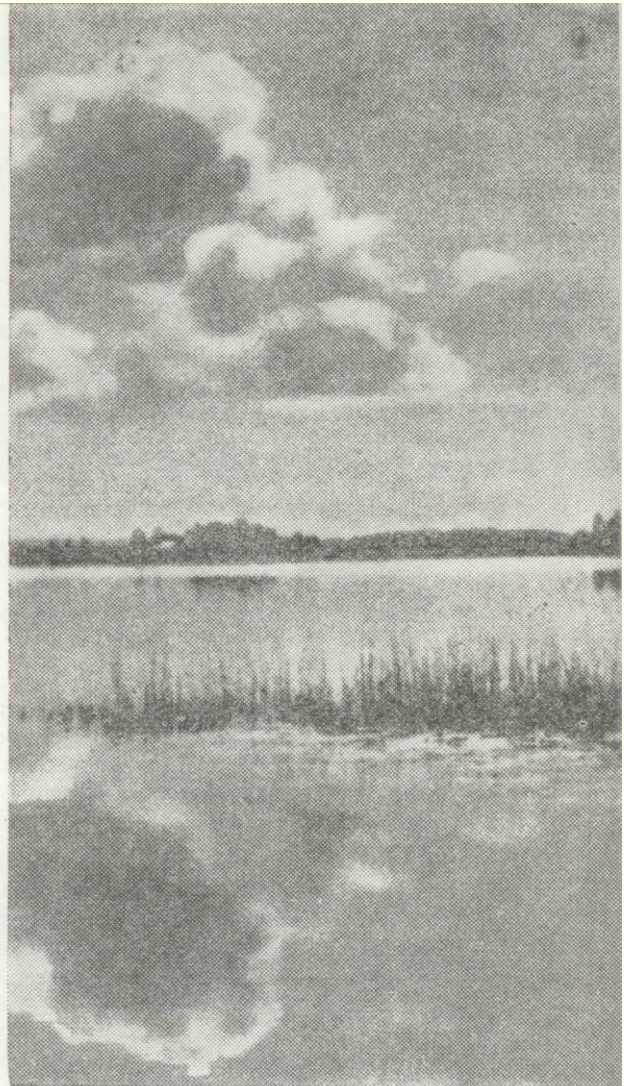
Emmekö saa iloita kaikesta
kaikesta, minkä sinä olet luonut?
Meidän pitää iloita!

Sen tähden olemme niin iloisia
tänä aamuhetkenä,
oi Herra.

Auta, että tunnit ja minuutit eivät
käsissämme

kuluisi hukkaan,
vaan että eläisimme ne sinun ajassasi.
Aamen.

(Kirjasta: Lepään palmumatollani ja
rukoilen.)

Rukoilemisesta

Useimmat meistä varmasti rukoilevat, ellei säännöllisesti, niin ainakin joskus. Tuolla joskus-sanalla tarkoitan lähinnä niitä, jotka turvautuvat rukoukseen ainoastaan hädän tullen. Ja kuitenkin me kaikki tiedämme, ettei Jumalaa saa pitää minkäänlaisena hätävarana, vaan Häneen on turvaututtava niin hyvinä kuin huonoinakin päivinä, ts. joka päivä.

Ei ole silti aina sanottu, että säännölliset rukoilijat olisivat sen parempia kuin silloin tällöin rukoilevat. Rukouksen laatu riippuu siitä, millä mielellä tämä tehtävä suoritetaan.

Mitä me sitten yleensä rukoilemme? Lapsena opitut aamu- ja iltarukoukset kuuluvat tietysti asiaan, mutta olen varma, ettei monenkään rukoileminen rajoitu tähän.

Meillä on Jumalalle paljon muutakin asiaa. Useimmiten ne koskevat itseämme ja lähimmäisiämme. Esitämme Herralle mitä ihmeellisimpiä pyyntöjä. Ja onhan meillä siihen oikeuskin. Meidän tulisi kuitenkin muistaa Jeesuksen sanat: "Mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, sen te saatte." Tämän tietäen me anomme Isältä sellaista, joka meistä itsestämme tuntuu suorastaan elintärkeältä. Muu ei merkitse pyyntömme rinnalla mitään. Rukouksemme on tosi harrasta, joka lähtee vilpittömästä sydäimestä. Yhtä hartaasti odotamme saavamme sen, mitä olemme pyytäneet.

Mutta saattaa käydä niin, että mitään ei kuulu, vaikka olemme jo pitkän aikaa rukoilleet jotakin määrättyä asiaa.

Miten me tällaiseen suhtaudumme? Useimmat lienevät pettyneitä ja saattavat ajatella: "Ei Jumala minua kuule. Turhaa on koko rukoileminen." Ystävänäni! Jos näin ajattelet, niin muista, että Isän tahto on se, johon meidän on tyy-

dyttävä. Sitä pyydämme Herran rukouksessakin. Mitähän siitä tulisi, jos kaikki asiat menisivät kuten me haluamme!

Jumala voi kyllä joskus antaa meille sen, mitä pyydämme, vaikka se olisikin vain oman tahtomme mukaista. Pian kuitenkin huomaamme, ettei toiveemme toteutuminen tuottanutkaan sitä iloa, mitä olimme odottaneet. Petymme. Miksi? Siksi, että se oli vain rukoilijan tahto ja siitä puuttui siunaus. Joskus lienee tarpeen kokea tällaistaakin.

Meillä on kyllä oikeus pyytää Isältä mitä tahansa ja Hän itse on kehoittanutkin niin tekemään. Mutta muista-kaamme kaiken jälkeen lisätä: "Isä, tapahtukoon yksin Sinun tahtosi!" Näin rukoillen varmistamme asialle myös siunauksen, ja sehän juuri on tärkeintä.

Rukoilemiseen liittyy eroittamattomasti myös kiittäminen. Varsinkin sanan tutkijoille ei liene vaikeata käsittää, millaisista asioista on kiitettävä Jumalaa. Kyllä me kaikki olemme valmiita kiittämään menestyksestä, varsinkin jos sitä on rukoiltu. Mutta myös vastoinkäymisistä tulisi kiittää. Se on tietysti hyvin vaikeata, jopa järkemme vastaistakin. Ja kuitenkin saamme usein huomata jälkeinpäin, että monet vastoinkäymiset ovat olleet siunaukseksi. Silloin viimeistään on syytä kiittää tällaisistakin asioista. On helppoa yhtyä lauluntekijän sanoihin: "Kiitos, että rukoukset, monet, monet kuulit sä. Kiitos, että pyynnöt toiset eivät saaneet täyttyä!"

Rukoileminen ja kiittäminen ovat asioita, joita ei opita yhtäkkiä. Siksi niiden harjoittamisessa on oltava ahkeria. Älä unohda kumpakaan!

H. R. 1951—52

Sapporosta

Hyvät Pirtin Viestin lukijat!

Kesä on taas tullut tänne Hokkaidoon niin kuin sinne Suomeenkin. Suomessa ovat jo koulut sulkeneet ovensa, mutta täällä jatkuu koulutyö aina heinäkuun puoliväliin, vähän ylikin. Lastentarhassa meillä on viisi viikkoa kesälomaa. Mutta kesäloman alkuun on vielä monta viikkoa.

Meillä on tänä keväänä ollut monenlaisia kiireitä. Seurakuntamme pappi, pastori Kume, siirtyi viime kuussa Kumamoton kaupunkiin aivan Japanin eteläiselle saarelle. Hänen seuraajansa pastori Takemura ei vielä tätä kirjoittaessani ole saapunut tänne. Hänen pitäisi tulla perheensä kanssa Sapporoon tämän kuun 20 päivänä. Tänä aikana on Sapporon pohjoisen saarnapaikan pappi, pastori Hino, pitänyt sunnuntaiaamun jumalanpalvelukset. Muista kokouksista olen minä huolehtinut. Yhden sunnuntain joudumme olemaan kokonaan ilman pappia, kun pastori Hino siirtyy Hakodateen. Odotamme kaikki hartaasti pastori Takemuran tuloa. Olemme tyhjentäneet ja siivonneet tuossa kirkon vieressä olevan Suomi-talon. Siihen tulee nimittäin pastori Takemura asumaan. Suomi-talosta, jossa monet suomalaiset lähetystyöntekijät ovat asuneet, tulee nyt Sapporon seurakunnan pappila.

Kun pastori Kume oli viimeistä sunnuntaina Sapporossa, kastettiin kaksi tyttöä, jotka ovat niitä ensimmäisiä pyhäkouluoppilaitani täällä Japanissa. Kun minä sain heidät oppilaikseni, oli-

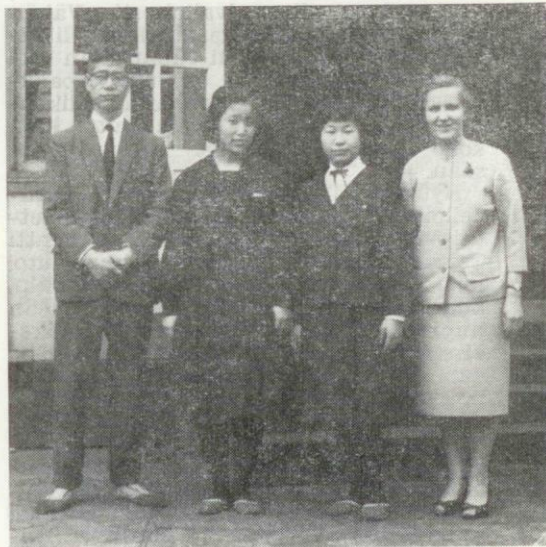

vat he kansakoulun kolmannella luokalla. Nyt tytöt ovat toisella luokalla lukiossa. Toinen näistä tytöistä menee vaihto-oppilaana Amerikkaan, jossa hän on vuoden oppilaana sikäläisessä lukiossa.

En tällä kertaa ehdi enempää kirjoittaa. Toivotan vain teille kaikille siunausrikasta kesää!

Sapporo 8. 6. 1962

KAISU PIIRAINEN

Kastetut tytöt Chikako Koshio ja Mitsue Nakagawa kastepäivänään 20. 5. 1962 yhdessä pastori Kumen ja allekirjoittaneen kanssa.

Okavangolta

Maila Mustosen lähettämistä ykoityiskirjeistä

Lupalassa 22. 4. 62

Nyt on pääsiäisaamu. On kirkkautta, linnunlaulua, mutta myös kuloa kaikkialla. Sateet ovat ohi ja nurmi kuolee. Kaikkialla maa on oljen värinen. Pelloissa kypsyy vilja. Kohta tulee viljankorjuun aika.

Kirkonkellot soivat, kohta kirkko täyttyy ihmisistä hyvin kaukaakin tulleista. Joukossa on varmasti alastomia, taikakaluin koristeltuja pakanoita. Monet heistä tulevat uteliaisuudesta, koska eräs pakanavaimo siirtyy Kristuksen seurakuntaan tänä päivänä. Aamuteellä ollessani, hetki sitten, näin hänen valkoisessa, ryppyisessä puvussaan istuvan kirkkopolon hiekalla. Hänellä on suuri juhla tänään. Kuukausi sitten hän oli sairastunut ja tultuaan sairaalaamme hän oli pyytänyt, muutamien päivien kuluttua, kastetta. Nyt hän on saanut opetusta useita viikkoja ja nyt hänestä tulee kristitty. —

Tulin juuri kirkosta ja hänet kastettiin. Siinä hän seisoivat alttarin edessä, vanha kun oli, vaivalloisesti. Vähän multaa oli tarttunut kastepukuun, likainen lannevaate roikkui vähän liian pitkällä. Mutta juhla se oli joka tapauksessa. Taivaassa varmaan soi enkelikuoro kiitostansa ja minustakin tuntui, kuin koko luonto hymyilisi syksynväreissään. —

Nyt olen lähdössä ensimmäiselle evankelioimismatkalle metsiin. Lähdän opettaja Tuulikki Jantusen ja pastori Pentti Toivasen kanssa. Meillä on suuri auto, jolla pääsee hitaasti hiekassa eteenpäin, kun sisua riittää. Tänä iltana pimeään hiipiessä maille avaan suuren lääkekirstuni jonkin suuren puun alla ja hoidan ensin kylän sairaat, sitten kuun noustessa suurena ja kirkkaana pidämme iltahartauden. Tuulikin kanssa olemme ajatelleet nukkua nuotion vierellä vain huopa ympärillä. Kerron myöhemmin tällaisista saarnamatkoista. Ne ovat, tiedän sen, hyvin raskaita, sillä aurinko on keskipäivällä pistävän polttava. Kuitenkin olen onnellinen ollessani täällä.

Lupalassa 9. 5. 1962

Kun tämä kirje saapuu perille, on opiston työkausi ehkä loppunut tai ai-

nakin pian loppuu. — — Juhannuskin on pian käsillä. Tuntuu niin surulliselta, kun täällä luonto lakastuu ja syksyn värit alkavat levitä metsiin. Aamulla varhain on melko kylmääkin ja kaste kimmentää kulottuneessa ruohikossa, joka noin metrin korkuisena seisoo töröttää kedoilla. Nyt on parhaillaan viljankorjuun aika. Durra ja neekerihirssi antavat hyvän sadon ja maa on täällä virran varrella viljavaa. On keskipäivä kun tätä kirjoitan. Se lienee vuorokauden hiljaisin hetki täällä. Aurinko paahtaa polttavasti huikean siniseltä taivaalta. Kaikki ihmiset lepäävät majoissaan tai suurten puitten varjossa. Vain harva lintu jaksaa tirskahtaa silloin tällöin. Mutta kunhan kello tulee neljä, alkaa elämä taloissa ja metsässä. On joikua, laulua, kiljuntaa ja sirkutusta. Ilalla kun täysi kuu valaisee maata, yhtyvät kaikki laulamaan. Ihmiset tanssivat pakanataloissaan kuutamotanssejaan. Rummutus ja melu kantaa sieltä tänne. Pakanuus vetää puoleensa tyttö- ja poikakoululaisia, jotka asuvat internaatissa tässä Lupalassa. Vastustaakseen tuota villiä kutsua he laulavat virsiä.

Minulle itselleni kuuluu vain hyvää. En ole vielä sairastunut malariaankaan. Kielen luvussa olen edistynyt tavallisesti. Minulla on tunteja päivittäin kolme ja paljon kotitehtäviä. Yksi kielitunneista on yhteinen pensastolaisten kanssa. Opettaja Tuulikki Jantunen (Ruusupensaan kirjoittaja) on aloittanut ns. seminaarin kolmelle viime helluntaina kastetulle pensastolaiselle. He ovat kaikki pieniä, laihoja miehiä, vielä taikauskaisia, mutta heillä on tosi halu oppia tuntemaan Jeesus paremmin päivä päivältä. Heille rugwangali on myös vieras kieli, joten sovin heidän seminaariinsa hyvin. He kyllä puhuvat tyydyttävästi, mutta he eivät osaa kirjoittaa mitään kieltä, lukeminenkin on äsken opittu ja laskea he osaavat vain viiteen ja siitä ylöspäin he laskevat $5+1=6$, $5+2=7$ jne. Se on kovin hankala systeemi meille valkoisille, mutta he näyttävät selviävän siitä hyvin. Hauskaa meillä on kaikkea uudesta ja oudosta huolimatta. — Keskipäivällä olen joskus valvonut synnytyksiä sairaalassa, että sairaalaa hoitava hoitaja saisi levähtää. Tänään olimme saarnamat-

kalla syrjäkylässä. Kuljimme kuormautolla tiheähköä metsää. Siellä näin elefantin jalanjälkiä ja lantaa, itse eläimet pysyttelivät metsän kätköissä. Sensijaan kirahvin pitkä kaula kohosi puitten latvojen yläpuolelle. — Näin vähitellen alan tottua tähän maahan ja kansaan. Oppimista näyttää riittävän. Varmaan tulevaisuus tuo paljon pettymyksiä, paljon kärsimyksiä, johon pakostakin, ainakin ajoittain vajoaa, täällä kun ei ole mitään muuta yhteisöä kuin työ-

piiri. Melkein ainoat virkistystilaisuudet ovat saarnamatkat metsiin ja lähettien kokoukset pari kertaa vuodessa. Mutta mitäpä hätäillä, ennenkuin se aika tulee — Herrahan lähetti, Hän myös vastaa. Tunnen todella olevani oikeassa paikassa ja se on pääasia. Viihtyvänikin luulen ja erikoisen kiitollinen olen työyhteisöstä, jossa nyt elän. Luultavasti Lupalasta tulee myöhemmin minun vakituinen työpaikkani, ainakin niin on suunniteltu.

He tanssivat rumpujensa ympärillä

*Sinä tiedät, rakas Jumala,
että heimolaiseni turvautuvat vielä paljon taikauskoon.*

*Minä en ole uskonut siihen enää
siitä lähtien, kun aloin uskoa
sinuun.*

*Mutta pelkään sitä kuitenkin usein.
Nyt he tahtovat, että palaisin jälleen
taikauskoon.*

*He tahtovat panna pahoja ajatuksia
päähäni.*

*He uskovat siihen.
Sentähden he rummuttavat,
tanssivat ja laulavat.*

*Enkä minä voi mitenkään vaikuttaa
heihin.*

*En myös enää oikein usko noituuteen,
mutta pelkään sitä.*

*Sinä olet toki paljon voimakkaampi kuin
taikausko.*

*Halleluja, halleluja,
sinä olet minun Jumalani,
minun, minun, minun.*

*Minun suuri Jumalani,
suuri, suuri, suuri.*

*Minun väkevä Jumalani,
väkevä, väkevä, väkevä.*

*Minun rakas Jumalani,
rakas, rakas, rakas.*

*Minun lunastajani, minun vapahtajani,
minun isäni, isäni, isäni.*

*Minun pakopaikkani, minun varjoni,
minun lunastajani,
lunastajani,*

lunastajani.

*Kun he juuri nyt harjoittavat noituutta
minua vastaan,*

*sinä olet
minun kallioni,
minun oveni,
minun aseeni.*

*Sinä olet toki voimakkaampi,
paljon, paljon voimakkaampi.*

*He tanssivat rumpujensa ympärillä.
He harjoittavat noituuttaan minua
vastaan.*

*Mutta minä jätän itseni nyt kokonaan
sinun käsiisi.*

*En voi tehdä mitään heidän noituut-
tansa vastaan.*

*En nouda avukseni epäjumalanpappia.
Jätän itseni kokonaan sinun huomaasi.*

*En myöskään sairastuessani nouda
luokseni ketään pakanallista pappia.*

*Onhan minulla sinut.
Sinä olet toki aina läsnä.*

Sinun huomaasi jätän itseni.

*Minä kiitän,
kiitän,*

*kiitän
sinua.*

Mitä onkaan taikausko sinun rinnallasi?

*Siellä, missä sinä olet,
ei taikauskolla ole mitään valtaa.
Aamen.*

*Kirjasta: Minä lepään palmumatollani
ja rukouilen. (Afrikkalaisia rukouksia)*

EEVA TIKKA

Sinulla on sana

*Sinua minun on kuunneltava
etten kuulisi tyhjyyttä,
tyhjyyttäni.
Kun syyllisyys puhuu,
kun pelon huuto katkaisee tien,
sinua on minun kuunneltava.*

*Sillä sinulla on sana
epäuskon yli.
Yli lankeemuksen tuhkan
on sinulla armon sana.
Siinä on keväämme,
nuoruutemme.*

Auta meitä tulemaan

*Auta meitä tulemaan
tänä päivänä,
tänä päivänä näkemään sinut.
Ei ole epäuskoa,
ei lankeemusta ole;
Sinä olet uskomme
ja uusi nousemisemme.*

*Niin murskaa maljat
joissa varjelimme kuolemaamme
ja tuhoa tiet
joilla ristiäsi pakenimme.
Sillä tänne saakka
loistaa armosi hellyys,
näin syvälle se loistaa,
meidän sieluihimme.*

Minun sieluni janoaa

Olen usein ajatellut Sinua viime talven opistolainen, ajatellut, mitähän mahdat puuhailla, miltä Sinusta on opiston jälkeen tuntunut. Ja varsinkin sitä, miten on mahtanut sielusi tulla ravituksi kaipauksessaan.

En ole voinut näes olla tuntematta, että joskus olet ollut ikävissäsi. Kenties jonakin iltana olet tuntenut käsittämättömän kaipauksen pohjattomana ja äärettömänä. Sitä on ehkä lisännyt eloon heränneen luonnon lausumaton kauneus, ehkä kuluneen talven muistelu. — Opistomuistot ensin kuin ravitsivat. Oli mieluista viipyä ajatuksissa kerraten menneitä, ehkä opistokuvaa katsellen ja muistokirjaa selaten. Mutta muistot eivät elätä kauan. Yksinäisyys ja orpous tuntuu joskus ihan kestäättömältä, siitäkin huolimatta, että ympärillä on läheisiä ihmisiä. Sisimmässäsi käydään kamppailua, joka on ratkaisevaa laatua: Mistä olet saava sisällön elämääsi.

Mieleeni on jäänyt lähtemättömästi kerran kuulemani neuvo: ”Muuta kaipauksesi raamatunlukemiseksi ja rukoukseksi.” Kuulostaa hyvin kuivalta, vai mitä? Helposti tuo ikävä viekin tyydytystä etsimään muualta. Vaarana on, että se vie maailmaan ja sydämesi autiona ja tyhjänä täyttyy hengestä, joka ei tilaasi lopulta paranna vaan pahentaa. Sinulla kun on ollut ainakin aavistus opistoajan parhaitten hetkien tunnoista, että onnellisinta elämässä on Jumalan läheisyys. Kenties kosketti sydäntäsi Vapahtajan rakkaus, koit syntienanteek-

sisaamisen puhdistuksen. Nyt on sitäkin vaarallisempaa tyytyä korvikkeisiin ja jättää sydän tyhjäksi pahojen henkien tulla. Lue Matt. 12: 43—45. Kaikki voi kääntyä kohtalokkaaksi vanhingoksesi.

Tuo yllämainittu neuvo, joka ei ensin tuntunut oikein elämää ymmärtäväiseltä, osuu kuin osuukin asian ytimeen. Muuta kaipauksesi raamatunlukemiseksi ja rukoukseksi! Ikävissäsi sydämesi kaippaa kaikkein parasta, sitä elämänrikkautta, jota ympärilläsi riemuitseva luontokin kuvastelee, Jumalan rakkautta. Siitä rakkaudesta on vakuuttavin todistus Jeesus Vapahtajamme, joka syntiemme sovittajana on tehnyt mahdolliseksi yhteytemme Jumalaan. Kokemuksesta voi moni laulaa: ”Ei mikään niin voi virvoittaa kuin läsnäolo Jeesuksen.” Hänet löydät jatkuvasti juuri Sanasta.

Muistokirjasi säkeissä on kyllä hyvää ravintoa ja ohjausta elämän lähteelle, koska niissä yleensä on Raamatusta valittuja lauseita tai lauluja, jotka sisältävät Jumalan Sanan ajatuksia. Mutta älä tyydy vain tähän suppeaan ”värssykokoelmaan”. Ehkä sitä katsellessasi oletkin muistanut päätöksemme jatkaa yhteistä raamatunlukuamme ja niin olet lukenut psalmin päivässä. Etkö olekin saanut virvoitusta? Sieltä olet löytänyt osatoverin, ihmisen, jonka sydän usein on kipeä, nälkäinen ja janoinen, mutta joka on kokenut todellisen avun ja tietää, ettei mikään voi korvata Jumalan tuntemista. ”Paitsi sinua ei ole minulla mitään hyvää.” Ps. 16: 2.

”Rukoilkaa lakkaamatta.” Se merkitsee, että Jumala odottaa meidän olevan ainaisessa kosketuksessa Häneen. Kaiken saamme vuodattaa Hänen kuultavakseen Ps. 61: 9, siis muuttaa rukoukseksi ja olla varmat, että meitä kuullaan. Psalmikirjoittaja on kokenut, että Herra pelasti hänet kaikista hänen ahdistustistaan, Ps. 34: 7. Tässä kanssakäymisessä tulee mieleemme vastaanottavaisiksi ja avoimeksi Jumalan Hengen vaikutukselle, saamme neuvon ja ohjauksen. ”Minä neuvon sinua,” Ps. 32: 8. Näemme elämämme vaiheissa tarkoitusta, näemme tehtäviä, jotka rikastuttavat, antavat iloa ja halua elää. Saamme voiman kullekin päivälle. Onhan kai yhteisiä kokemuksia, että niin usein ja helposti sydämen valtaa epämääräinen pelko, liekö se ihmispelkoa, epäonnistumisen pelkoa, tulevaisuuden pelkoa. Jumalan ihmisen ei tarvitsisi sitä tuntoa. ”Sinä peität heidät kasvojesi suojaan,” Ps. 31: 21. Meitä rohkaistaan: ”Olkaa lujat ja olkoon teidän sydämenne rohkea, te kaikki, jotka Herraa odotatte,” Ps. 31: 25.

Vain Sanan ja rukouksen piirissä tulemme autetuiksi. Silloin alamme tuntoa myös sukulaisuutta toisiin tässä Jumalan todellisuudessa eläviin. Tarvitsemme heitä, tarvitsemme seurakuntaa ja uskovien yhteyttä. Seurakunnassa on käytössä Sana ja sakramentit, siellä saamme uskollemme vahvistusta, sillä siellä vaikuttaa helluntain Herra, Pyhä Henki. Sykähdyttävimpänä tämä yhteys koetaan ehtoollispöydässä, jossa Vapah-

taja itse omiaan ravitsee. Suurin eristäjämme ja onnettomuutemme on synti, siksi myös kipeimmin kaipaamme anteeksiantamuksen sanaa, Ps. 25: 16—18. ”Sinun edestäsi annettu — Sinun edestäsi vuodatettu.” Miten henkilökohtaista! Jos joku tekee jotain Sinun edestäsi, todistaa se paljon. Entä sitten se, mitä Jeesus on tehnyt. Taakat putoavat, saadaan voimaa. Kuullaan vakuutus: ”Minä olen Sinun kanssasi joka päivä.” ”Katso uudeksi minä teen kaikki.”

Älä jää yksin ikävääsi, surkuttelemaan itseäsi ja hautomaan vaikeuksiasi. Etsi joka päivä parhaan ystäväsi Jeesuksen seuraa ja silloin löydät myös tien ihmeelliseen pyhien yhteyteen. ”Jos me valkeudessa vaellamme, niin meillä on yhteys keskenämme.” Vaali tätä yhteyttä myös opistovereihisi. Saat nähdä, että elämä on rikas, täynnä mahdollisuuksia, Jumalan mahdollisuuksia. Sinua tarvitaan. Sinua odottavat tehtävät.

Sinulla on haaveesi ja toiveesi. Elämänongelmasi odottavat ratkaisua. Myös niistä on kysymys, kun Jeesus sanoo: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa.” Syvin tarpeesi on Jumala itse. ”Sinua minun sieluni janoaa, sinua halajaa minun ruumiini kuivassa ja nääntyvässä, vedettömässä maassa.”

Näillä ajatuksilla tervehdin Sinua toivoen Sinulle rikassisältöistä ke-sää, ennenkaikkea kasvamista Jumalan ja Vapahtajan tuntemisessa.

Helvi Valkonen

Kaikella on tarkoituksensa

Raamattu ei tiedä mitään sattumasta. Me ihmiset emme ehkä aina muista tätä. Kun elämässämme sattuu jokin "suur-tapahtuma", jos tulipalo tai jokin muu järkyttävä onnettomuus kohtaa meitä, me kenties ajattelemme Jumalan tahtoneen tarttua elämäämme. Mutta "vähä-päätöisissä" tapahtumissa emme huomaa, että kaikki elämämme vaiheet ovat joka hetki kuin savea Jumalan käsissä. Ja kuitenkin "kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat". Erään leikkaussalin oven yläpuolelle on kirjoitettuna lause: "Älä pelkää, minun oikea käteni ohjaa sinua." Kaikkiin elämämme tapahtumiin on kätkeytynä Jumalan hyvä tahto ja hänen koko elämäämme tarkoittava suunnitelman-sa.

Tuskinpa mikään muu ajatus tuo sairaalle niin paljon voimaa kuin varmuus siitä, että myös hänen sairautensa kuuluu osana Jumalan viisaaseen suunnitelmaan, joka tarkoittaa meidän parastamme. Kun tämä totuus meille oikein selviää, voimme me, niin ihmeelliseltä kuin se aluksi saattaa tuntuakin, kiittää Jumalaa sairaudestammekin. Uskon, että silloin me syntiset ihmiset olemme löytäneet oikean suhtautumisen niin Jumalaan kuin sairauteemmekin.

Ihminen, joka näkee Jumalan suunnitelleen hänen elämänsä ja joka sen tähden voi kiittää siitä elämän kaikissa vaiheissa, on onnellinen ihminen, sillä hänellä on iäisyyden rauha keskellä ajallisuuden rauhattomuutta. Hänellä on Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä ja joka täysin tyydyttää sydämemme sisimmän kaipuun.

Kun sairas alkaa etsiä sairaudestaan

Jumalan tarkoitusta ja löytää sen, saattaa hänen vallata halu päästä perille myös koko elämänsä koskevasta Jumalan suunnitelmasta. Sairas voi alkaa vieläpä teroittaa kuuloaan käsittääkseen Jumalan tahdon jokaisen alkavan päivän ja sen tehtävien osalta. Hänelle alkaa olla yhä rakkaampaa pyrkiä kaikessa elämään Jumalan tahdon mukaisesti, sikäli kuin se hänelle kirkastuu. Moni on silloin kokenut, että kun ihminen kuuntelee, Jumala puhuu, ja kun hän tottelee, Jumala toimii.

Ihminen, joka on tällä tavoin alkanut elää Jumalan tuntumassa, kokee sisimmässään todeksi: "Minun onneni on olla Jumalaa lähellä."

Lääkärinä joutuu toisinaan huomamaan, että jotkut sairaut käyvät sairautensa katkeriksi Jumalalle, joka on murskannut heidän omat suunnitelmansa. Heidän katkeruutensa voi jopa vieroittaa heidät Jumalasta. Sellainen ihminen ei ole käsittääkseni ymmärtänyt, että salliessaan sairauden Jumalalla on ollut jokin erityinen tarkoitus. Jumala haluaa meidän ymmärtävän, että hänen suunnitelmansa on meille tärkeämpi kuin omamme ja että siihen kätkeytyy aina elämämme suurin siunaus. Jos me vain opimme joka päivä kuuntelemaan Jumalan johdatusta, ei sairautemme enää vie meitä kauemmaksi Jumalasta, vaan näemme suurimpana onnenamme kaikissa vaiheissa elämän Jumalan läheisyydessä.

*Turo Niemi, lääket. ja kir. tohtori,
Helsinki*

(Kirjasta: Minä olin sairas. Kristittyjen lääkärin sana sairaille ja kärsiville.)

Viime kurssin muistoja

Naapurit vierailivat

Päivä valkeni hieman sateisena ja tuulisena. Kauan odotetut vieraat Kylänlahden opistolta olivat tulossa. Hiihtokilpailut toivat uutta jännitystä tavalliseen työpäivään. Ilonhuudot kajahtelivat, kun tuli tieto, että aamukävelyä ei ollut. Aamuteen asemasta oli aamiainen ja se toi sunnuntain mieleen.

Vieraamme saapuivat junassa klo 8.30 ja osa opettajista oli heitä vastassa ja me puolestamme toivotimme heidät tervetulleiksi opistomme tunnuslaululla. Sen jälkeen me saimme lähteä järjestämään vieraillemme ruokaa. Keittiöllä olikin melkoinen kiire, olihan jouduttava alkajaistilaisuuteen ja töitä olisi ollut vaikka toisillekin antaa. Tämä varmaan oli hyvää harjoitusta toveripäiville. Selvisimme kuitenkin hyvissä ajoin alkajaisiin ja johtaja toivotti vieraamme tervetulleiksi ja sitten puhui myös naapuriopiston johtaja. Kesken virren muistui mieleeni leipomon uuni ja paistettavat lanttulaatikot, jotka opettaja jätti meidän huoleksemme. Silloin meni ajatukset sekaisin ja olin kuin tulisilla hiilillä, sillä oli pelko siitä, että lämmin menee "hara-koille" ja kuinka sitten käy niitten paistettavien lanttulaatikoitten. Ulkonaisesti rauhallisena istuin penkissä, mutta rauhallisen ulkoisuuden alla oli seka-sorto, joka oli vähemmän miellyttävä kokemus. Ja sitten vielä se Suksimiesten laulu, joka meni ihanasti penkin alle. Se oli jo liikaa. Heti kun oli tullut tieto, että nyt alkavat hiihtokilpailut, ainoa päämääräni oli leipomo, jonne juoksin kirjat mukanaan tutkimaan uunin lämpötilaa. Mikä onnentunne ja ihana hiljaisuus siellä olikaan. Uuninpellit olivat kiinni ja lämmin uunin sisällä. Istuuduin ensimmäiselle tuolille, mikä oli tarjolla. Miten ihanalta elämä tuntuikaan, ainoa pahan mielen aihe oli se Suksimiesten laulu, voi miten se osasi kaivella. Mutta siitä se alkoi mennä ja minä päätin, että niin kiirettä ei tule hiihtokilpailuja katsomaan, että rakkaat lanttulaatikkoni jättäisin. Ja pidin myös päätökseni.

Hienon kiertopalkinnon voittivat naapurit. Päiväjuhlassa lauloivat naapuri-

opiston oppilaat ja musiikkikerhokin yritti ponnistella uudella onnella, mutta en ole uskaltanut kysyä, miten meni. Päiväjuhlan jälkeen oli vieraille ruoka ja sen jälkeen tuli meille eronhetki, osa opistolaisista lähti vieraita saattamaan junalle.

Niin eräs opistokodin muistorikkaista päivistä oli jäänyt lähtemättömästi mieleen.

Muistelen toveripäiviä

Toveripäivät ovat nyt onnellisesti takanapäin, mutta niistä jäi vain miellyttäviä muistoja, joiden toivon pysyvän mieleissäni koko elämän ajan.

Toveripäivät alkoivat lauantaina maaliskuun 24. päivä klo 14, jolloin kokoonnuttiin yhteen, isoon luokkaan. Vieraita ei ollut vielä silloin montakaan, mutta juhlan kestäessä niitä tuli vain aina ja aina lisää. Iltajuhla alkoi klo 19 ja siinä yhteydessä oli eräs toveripäivien kohokohta, opistomerkkien jako uusille toveriliittolaisille. Tapahtuma oli hyvin mieliinpainuva. Jokainen merkinsaaja sai entiseltä opistolaiselta tämän valitsemansa raamatunlauseen.

Sunnuntaina juhlat jatkuivat ja entisiä opistolaisia saapui runsaasti yhteiseen opistokotiin viettämään pienen hetken opistoverien seurassa. Opiston kunniavieraana oli rovasti Kuusi. Hän piti korkeasta iästään huolimatta useita mielinjääviä puheita ja raamattutunteja. Päiväjuhlassa oli sitten se hetki, jolloin kaikki paikallaolleet entiset ja nykyiset oppilaat kokoontuivat yhdeksi kuoroksi laulamaan eräitä Siionin Kanteleen lauluja. Erityisesti jäi mieleen laulu, jossa puhutaan yhteentulemisesta tuolla puolen Jordanin. Iltajuhlissa esitetyivät kuhmolaiset, jotka olivat tulleet linja-autolla toveripäiville.

Yhdessäolon hetket päättyivät pian, mutta sillä saatiin lohduttaa itseämme, että ovathan ne toveripäivät ensikin vuonna.

Pentti Vatanen

Viime kurssin pojat yhteistä lauluhetkeä viettämässä.

Helsingistä toveripäiville tullut tervehdys:

Hyvät opettajat ja toveriliittolaiset!

Hebr. 12: 1, 2. "Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen."

Jumala siunatkoon yhdessäolonne!

Sanni Korhonen   *Raija Partanen*
Sirkka Hämäläinen   *Risto Korhonen*

"Ole, Herra, oppaanamme, Sanallasi saata meitä. Vaivassa kun vaellamme, Armos aukomia teitä. Syyttäissäsi syntiseksi Avarruta armon meri. Kiitos, että autuudeksi, Riittää yksin ristin veri."

(SK 313. 4. 5.)

Laulaos, laulaos, nuori kansa!
Kiittäös Jeesusta, armoansa,
Laulaos riemuiten!
Siitä sun sielusi kuollut virkoo,
Murheista, huolista maan se irtoo
Luo armoistuimen.

Laulaos, laulaos ristin voimaa,
Tuon veren kallihin purppuroimaa,
Laulaos ainiaan!
Siellä sun syntisi kaikki aivan
Hukkuivat tähden sun Herras vaivan,
Hukkuivat kerrassaan.

Laulaos Herralle nuoruudessa
Katseesi kirkaana loistaessa
Vain elon onnea!
Sielu on hukkuva autuudetta,
Onni on pettävä Jeesuksetta,
Kiittäös Jeesusta!

Laulumme armosta laulu on parhain.
Suurta on siitä jo laulaa varhain
Päivinä nuoruuden.
Herralle lahjasi kaikki kannan,
Itsesi nuorena nyt jo anna
Haltuhun Jeesuksen.

Siionin Kannel 440

Opistomerkkini

Meitä jokaista opistolaista yhdistää opistomerkki, pieni "sinikilpi".

Se on pieni ja koruton, mutta siihen merkityt sanat: "Meillä on lunastus" sisältävät arvaamattoman paljon. Ne kertovat Vapahtajamme suuresta kärsimyksestä edestämme, suuresta lunastustyöstä.

Merkin mukana saamani Raamatun lause: "Katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun saakka", antoi aivan uutta voimaa koskettaen sydäntäni rakastavalla kädelään. Se aivankuin vakuutti, ettei meidän tarvitse vaeltaa yksin, Hän on meidän kanssamme kaikkina elämämme päivinä.

Sanat: "Meillä on lunastus" antavat meille uuden toivon ja Hänen rajattoman rakkautensa meitä syntisiä kohtaan.

Marjatta Nykänen

On jo kauan siitä, kun näin ensi keran opistomerkkin. Olin ihan pieni silloin ja muistan, kuinka ajattelin: "Milloinkahan minulla on tuollainen merkki?" Ihan kuin jo silloin olisin tiennyt saavani sen. Vielä ajattelin, että kyllä sen saan, kunhan tulen aikuiseksi.

Nyt minä olen täällä opistossa, olen opistolainen. Syksyllä jo tiesin, että toveripäivät on se juhla, jolloin minäkin saisin merkin! — jos tahtoisin. Enkö muka huolisi merkkiä, joka on mieltäni askarruttanut jo kauan aikaa? Halusin sen ja sain sen. Minusta tuli toveriliittolainen ja — "Sinikilven kantaja".

Muistan varmasti koko ikäni sen hetken, kun seisoiimme koko joukko luokan edessä ja opettajat jakoivat merkit, johtajan lukiessa raamatunlauseen, joka seurasi merkkiä. Kun rintaani kiinnitettiin merkki, tuntui siltä, kuin olisin saanut aarteen. Tuo pieni sininen opistomerkki, jossa on sanat "Meillä on lunastus".

Eihän se merkki paljon maksanut, mutta minulle se on kallis, nyt — ja Jumala auttakoon minua, ettei sen arvo ajan kuluessa laskisikaan. Jospa minä ymmärtäisin oikein sen, mihin tuo merkki minua ja kaikkia toisiakin kantajiaan velvoittaa, sen arvo ei pystyisikään laskemaan.

Nuo sanat "Meillä on lunastus" tahdovat kertoa meille siitä Vapahtajan työstä, jonka Hän on tehnyt meidän

edestämme. Ei ole niin kurjaa ihmistä, etteikö hänelle riittäisi armoa. Lunastus Hänen verensä kautta, se on tarkoitettu kaikille meille. Siitä kertoo meille opistomerkki. Vielä vuosien kuluttua, kun tämä opisto-aika on kaukana menneisyydessä ja toiset ajatukset voivat vallata mielen, toivon että opistomerkki muistuttaisi siitä aarteesta, jonka me saamme omaksemme — jos tahdomme. Eikä kukaan tahtone luopua siitä, mikä on kaikkein kalleinta.

Niin, nyt minun lapsuuden toiveeni on täyttynyt. Minullakin on opistomerkki, "Sinikilpi". Kuitenkin, kun tarkkaan ajattelen, en ole vielä kukaan oikea "aikuisen". Aikaihmiset ovat viisaita ja tiedän, että minun on opittava vielä paljon, mutta onhan minulla opistomerkki viitoittamassa tietä.

Liisa Huotari

Vain vähän aikaa

Syksy on mennyt, samoin talvi ja nyt on kevät! Syksyllähän me uudet oppilaat saavuimme, toiset pelokkaina ja toiset vähän rohkeampina. Kaikilla lienee ollut mielessä, miten se aika kuluu ja minkälaista täällä opistossa tulee olemaan.

Ensin oudoksuimme toisiamme ja sitten myös talon tapoja. Kaikkialla kuului hälinää ja jokaisen mielessä pyöri ajatus: kuusi kuukautta, kuinkahan sen saa menemään.

Niin — aika kului ja me totuimme oloihin. Viikot vierivät niin nopeasti, ettei ehtinyt kuin lauantaina huokaisemaan, nytkö on taas jo viikko mennyt. Sunnuntait ja lauantai-illat ovat varmaan jääneet jokaiselle mieleen. Ne ovat olleet kuin juhlaa, saada kokoontua yhdessä lukemaan ja tutkimaan Jumalan Sanaa ilman että kukaan pilkkaisi, voi sentään kun tuokin kulkee jo Raamattu kainalossa. Oma laulukirjamme Siionin Kannel on tullut myös tutuksi. Kun laulamme, varsinkin sunnuntaina päiväkahvin yhteydessä, niin tuntuu pakahduttavan onnelliselta kuunnella ja laulaa, kun kaikki laulavat sydämensä pohjasta. Laulut saamme silloin ehdottaa mieleemme mukaan, mikä laulu on kenenkin sydäntä lähellä.

Kevät lähenee ja niin tulivat toveripäivät ja meidät tunnustettiin toveriliittolaisiksi. Saimme siinä yhteydessä myös toverimerkin, oman "sinikilpemme", johon sisältyy lause "Meillä on lunastus".

Eräs päättäjäisjuhlien käsityönäytelystä järjestävä ryhmä nauttii pientä lepotuokiosta.

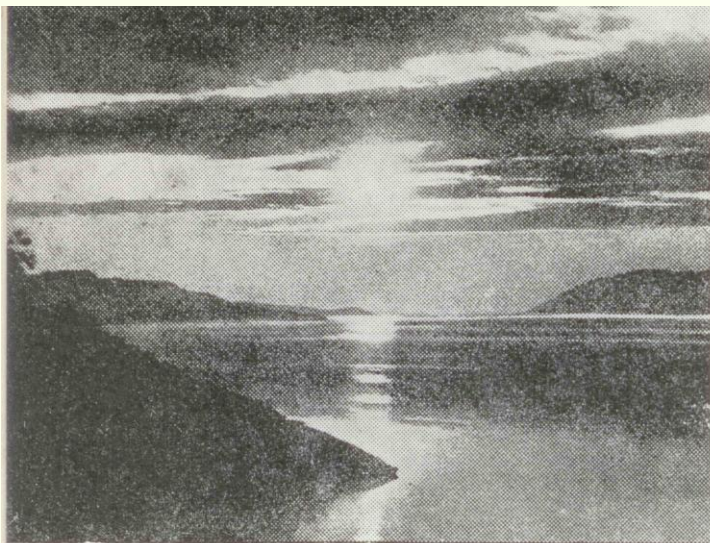
Viimeisen voimistelutunnin retkeltä Koh-tavaaran laella Mustallakalliolla.

Mutta miksi me paadutamme sydämemme emmekä halua ottaa vastaan tämän lauseen sisältämää lahjaa. Oli niin liikkuttavaa, kun opettajamme kiinnittivät merkit rintaan ja jokainen sai oman raamatunlauseensa. Silloin tuli yhtäkkiä mieleeni, kuinkahan kovasti Jumalan täytyy vielä tarttua minuunkin, ennen kuin todella huomaan, että "Meillä on lunastus". Nyt olemme sidotut merkein ja raamatunlausein opistokotiin, opettajiin ja myös entisiin opistolaisiin, mutta vielä side Jumalaan on avoin, varmaan monen muunkin kohdalla. Saamme kipeästi tuntea, että aikaa on vähän enää olla näin turvassa, sitten kylmä maailma odottaa jo monine houkutusineen. Emme enää saa astella yhdessä yhteisiin tilaisuuksiimme. Vaikka meitä muis-

tetaan sittenkin vielä, kun olemme täältä lähteneet, tuntuu kuitenkin niin turvattomalta lähteä yksin maailmaan. Mistä se turvattomuus johtuneekaan? Varmaan siitä, ettemme ole turvallisen lähellä Jeesusta.

Uskon, vaikka kuinka kova "panssari" meillä monilla lieneekin siinä, ettemme halua olla "uskovaisia", niin ei tämä lyhyt opisto-aika ole jättämättä jälkeä yhteenkään. Kyllä me sen tiedämme omassa sisimmässämme, jos ei nyt, niin ainakin silloin, kun huomaamme, että "siivet ovat palaneet". Onko silloin myöhäistä katua? Voimmeko silloin enää laulaa: "Kun nuoruuden aika on ruusuinen"?

Raija Lipponen

Juhlaa

LAURI SAALASTI

Aikakausien alkuaamu.
Ensimmäistä vihreyttä kesää tuoksu-
vassa maassa.
Puiden oksat ojentuvat aurinkoon kuin
lapset
käsillään kohti äidin lämmintä syliä.
Niissä voi havaita kukintaa
aavistuksena hyvien hedelmien kanta-
misesta.

Kaiken yllä kaartuu Jumalan taivas
korkeana sinisenä holvina
ja suojelevana kätkönä.

Mutta kaksi ihmistä harhailee luonnon
keskellä
kuin takaa-ajetut rikoksenteijät.
Vaimon huulilta parahtaa tuontuos-
takin: "Voi!"
"Voi että sen teimme!"

Ja miehen huokaus rinnassa sekä
silmiensä ilmeessä
kertaa sen tuskaisena. Jokin
tuomitsee ja polttaa tunnossa kuin helle
erämaassa.

Silloin saapuu jostain kuin vilvoittava
aamutuuli.
Mieleen tulevat Jumalan äsken lausumat
sanat.

Ne valtaavat sydämet
kirkastavat silmät
ja pakoittavat huulet sanomaan:
"Jumala lupasi pelastaa meidät
lankeemuksemme yöstä."

Pyhä toivo täyttää mielet
Kiitos pulppuaa esiin raikkaana ja
pakoittamatta.
Ja niin kaksi kipeää tuntoa kantavaa
kumartuvat Näkymättömän edessä.
He viettävät ansiottomien ensimmäistä
jumalanpalvelusta
aamuaikojen kesässä Jumalan sini-
holvien alla.

Sellaisia ovat Herran omien juhlat
vieläkin.
Avuttomien ja ansiottomien syntisten
lupauksien, jo täyttyneiden muiste-
lemista,
lohdutuksen, syntienanteeksiantamuk-
sen kätkemistä
ja kiittämistä Jumalan kesän keskellä
Hänen sanomattomasta lahjastaan.

Kaunis on katsella kiittävää lasta
vielä kauniimpi kiittävää nuorisoi-
joukkoa.

Tervetuloa

yhteisille juhannustulille ja
suven suuren juhlan
viettoon opistolle.

Pisar

*Taivaalta putoaa pisar
kristallikirkkaana alas
kimmeltäväinen sisar,
maa sinut syliinsä salas.*

*Kostutit harmaata multaa,
houkutit esiin ruohon.
Päivien lämmintä kultaa
ennätti seuraksi tuohon.*

*Niin sinä! Sydämettä
ihmiset teillensä ovat.
Lämmöttä, lempeydetä
kosketuksemme kovat.*

*Rikkaruohoja esiin
toimemme mullasta saavat.
Kauneimpiinkin kesiin
kutsumme kulojen aavat.*

*Jospahan Herramme saisi
armonsä virroilla juottaa,
vain veri puhdistaisi
voisimme satoa tuottaa.*

*Ihminen silloin multaan
haipuisi pisaran lailla,
Herramme heittäisi tultaan...
aamuraukkailla mailla.*

LAURI SAALASTI

AATTOILTANA

- klo 19 alamme nousemalla Kohtavaa-
ralle, jos sää sallii.
klo 20 on aattoillan juhla opiston juh-
lasalissa, jonka jälkeen kokoon-
nutaan rannalle pystytetyn ko-
kon ympärille laulamaan ja oh-
jelmaa seuraamaan.

JUHANNUSPÄIVÄNÄ

- klo 8 Aamuhartaus
10 Jumalanpalvelus
12 Päiväjuhla
13 Väliaika
13.30 Päiväjuhla jatkuu
17 Yhteinen lauluhetki
19 Iltajuhla

Vieraiksi juhlillemme saamme m.m.
Japanissa lähetystyöntekijänä toimi-
neen pastori Pentti Karikosken sekä
Suomeen äskettäin saapuneen japanilai-
sen pastori Maedan.

Nuoren elämän ongelmia

Nykyajan nuoren elämään liittyy paljon enemmän vastuuta ja olemassaolon taistelua kuin joskus esi-isiemme nuoruusvuosiin. Näin on minun käsityskantani juuri tätä ihmiselämän aikaa eläessäni.

On monia kysymyksiä edessä. Toiset suuntautuvat lähinnä tähän hetkeen. Mutta tulevaisuus on monella suurena kysymysmerkkinä edessä. Mikä on tehtävä, joka jokaiselle Raamatun sanan mukaan on jo edeltäpäin määrätty. Ei se tarkoita kyllä sitä, että jäämme odottamaan kaikessa rauhassa sitä hetkeä, jolloin tulisi joku sanomaan: "Tässä on Sinun elämän tehtäväsi." Tämän jokainen ymmärtää. Vaan ei sitä aina synkinä hetkinä muista, kuinka Jumala meistä pitää huolta. Kunpa vain jo nuorina olisimme kuuliaisimpia Hänen tahdolle ja muistaisimme, rukoilla myös elämäntehtävää, joka vastaisi kykyjämme. Monesti tulee vaikeita ristiriitoja vanhempien ja nuorten välille. Vanhemmat kauhistuvat: "Voi noita nykyajan nuoria, mihin tämä maailma menee, kun sukupolvet noin muuttuvat." Ja nuoret päinvastoin: "Ei ne ymmärrä kun ovat vanhanaikaisia." Tuntuu kuin juopa kasvaisi vain päivä päivältä heidän välillään. Mutta eiköhän syy ole siinä, kun

vanhemmat eivät pysty määräämään lastensa elämää siinä määrin kuin ennen. Ja rukouselämä ja hiljentymisen hetket ovat varmasti monesta kodista unohtuneet kokonaan. Väitetään että on niin kiire. Se kiire on pantu etusijalle ja sieluntarpeet toiselle, jos ne näinkään kunniakkaalle paikalle pääsevät, ettei ole kokonaan tahdottu unohtaa. Onko sitten ihme, kun pienestä alkaen on totuttu tähän jonkinlaiseen sekasortoon. Sitä on lisäämässä ne huvittelupaikat, jotka on valmiiksi järjestetty. Aivan magneetin tavoin vetävät nämä paikat ihmisiä puoleensa. Nyt nuori ihminen, joka ei saa kodissaan jo lapsena elämän ihannetta, on kuin avuton linnunpoikanen, joka alastomana seisoo ja menee sinne, mihin näkee toisten menevän.

Kyllä nuori ihminen kaipaa vanhempien taholta rakkautta ja ymmärtämistä. Kuinka suloinen hellä sana ja lämmin katse myrskyävien hetkien keskellä on.

Puhutaan paljon nuoruudesta ruusu-ajan kanssa yhtä aikaa. Mutta kun on tässä ajankohdassa, tuntuu ruusut kauempana olevan. Jospa ne tulisivat kultaisessa keski-ikässä. Mutta kukoistavimmat ehkä iankaikkisuuselämässä, jonne meitä nuoriakin kutsutaan.

Ritva Miettinen

Pohjois-Karjalan ja Kainuun ev. nuorisoliitto- piirin kesäjuhlia

Piirisihteeri Vilho Muttosen järjes-
tämää:

Kesäkuu: 24—26 leiri Kuora. O. Vor-
nanen ja T. Tahvanainen. Kuorassa mu-
kana piirin sihteeri.

Heinäkuu: 1 Ilomantsi kko ev. juhla,
O. Vornanen ja T. Tahvanainen. 22 Pu-
hossalo ja Hevoskangas, op. E. Sallinen,
tireht. K. Tiainen ja V. Muttonen. 28—29
Polvijärvi kko ja Huosiolampi, op. E. Sal-
linen, past. P. Karikoski ja V. Muttonen,
28—29 *Lieksa* piirisiht. L. Saalasti ja T.
Tahvanainen.

Elokuu: 18—19 Värtsilä, 20 Marjovaa-
ra, 21 Kakonaho Selkiinaho, 22 Silkku ja
Kuisma, 23 Salokylä ja Kuora, 24 Pielis-
sensuu Niinivaara, 25—26 Eno kko, piiri-
siht. U. Kotka ja V. Muttonen. 26 Tuu-
povaara ja Mannervaara k. opistojuhla,
past. J. Hytönen.

Syyskuu: 7—9 Pielisensuu syyskauden
alkajaiset tireht. K. Tiainen ja tri L.
Huovinen ym. 23 Värtsilä kko ja Patso-
lan rukoushuone k.opistojuhla, past. J.
Hytönen ym., 29—30 Lieksa, past. P. Ka-
rikoski ym.

Lokakuu: 27—28 Joensuu ja Pielisen-
suu, rovasti T. Rapeli ym.

Piirisihteeri Pekka Lehikoisen järjes-
tämää:

Elokuu: 11—12 pv. Kuhmo kk kesä-
juhla ja Lammasperä Koponen, 13 pv.
Polvela ja Haukela, 14 pv. Nieminen ja
Siltala, 15 pv. Timoniemi, 16 pv. Lau-us
ja Nurmes Saramo, 17 pv. Juuka Paalas-
maa, 18—19 pv. Juuka kko kesäjuhla ja
Polvela, (11—19 pv. pastori Karikosken
kanssa).

KIHLOISSA

Reino Lukkari
Elsa Lukkari ..... 1960—61

VIHITTY

Kalervo Tikkanen
Annikki Meriläinen ..... 1955—56
Antti Mäkinen
Kaija Suhonen ..... 1955—56
Risto Huhtakangas
Aune Heikkinen ..... 1956—57
Pentti Harakka
Rauha Tietäväinen ..... 1958—59
Tuure Rossinen
Aune Pursiainen ..... 1960—61

Eri oppilaitoksista valmistuneita

Kajaanin seminaarista: Lauri Korhonen
1954—55, Jorma Ruotsalainen 1955—56.
Raahen seminaarista: Terttu Korteniemi
os. Lankolainen 1955—56.
Pohjois-Karjalan keskusammattikoulus-
ta, putkiasentajalinjalta: Reijo Kauko-
virta 1959—60, Osmo Nevalainen 1959
—60.
Joensuun Kauppaoppilaitoksen kauppa-
opisto-osastolta: Ritva Drufva 1956—57.

*Parhainta onnea! Toivomme siunausta
edelleenkin!*

*Siis juoskoon Herran hyvyys uusin
virroin*

*Niin juhlaan kuin myös arkeen yhtenään,
Ja suokoon Herra kaiken, minkä pyydät,
Ja paljon muuta mit'et pyydäkään,
Sä kunnes kerran vielä — niinkuin
nytkin,*

*Mut silloin autuudessa taivahan —
Saat laulaa: Tähän asti Herra auttoi,
Siis kiitos,-kiitos Herran ainoan!*

S. K. 403

SUOMEN LUTERILAISEN
EVANKELIUMIYHDISTYKSEN

89. VUOSIJUHLA

HELSINGISSÄ

28. 6.—1. 7. 1962

- **AVAJAISET** torstaina 28. 6.
klo 18.30 Johanneksen kir-
kossa.
- **NUORISOPÄIVÄ**
perjantaina 29. 6.
- **SISÄLÄHETYSPÄIVÄ**
lauantaina 30. 6.

Vuosikokous Lutherin kirkos-
sa klo 12—13.30. Juhlaesi-
telmä klo 14: ”Taistelua
maallikkosaarnasta”.

LASTENJUHLAT

Omaa juhlaohjelmaa lapsille
joka päivä:

- Kiertoajelua Helsingissä
- Jatkokertomus
- Filmiesitys Japanista
- Japanilaisia vieraita
- Osallistumme suureen lä-
hetysjuhlaan, jossa siuna-
taan Japaniin lähtevä
lähetti

**Herran Pyhän Ehtoollisen
vietto** klo 18.30 Johanneksen,
Lutherin ja Kallion kirkossa.

- **JAPANIN-LÄHETYKSEN-
PÄIVÄ** sunnuntaina 1. 7.

Sunnuntaina klo 16—20 ulkoilmajuhla Kaivopuistossa

Seuraavaan **PIRTIN VIESTIIN** odote-
taan kirjoituksia ennen syyskuun 15 päi-
vää osoitteella: Pirtin Viestin Toimitus,
Kohtavaara.

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kan-
sanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253